

stadswerf. Hij is niet altoos zoo blij een boodschap voor moeder te moeten doen. Moeder toch, houdt veel van babbelen, en als dan de kinderen thuis komen, of vader komt op 't maal af, dan moet Piet, haast-je, rep-je, loopen en draven om alles in orde te helpen maken. Een duw, een stomp, wat slagen en veel ruwe woorden drijven hem dan voort, en onder die behandeling is Piet een onwillige deugniet geworden, die er alleen met geweld toe te brengen is, iets voor zijn moeder te doen. Nu echter vliegt hij gewillig weg. Op de stadswerf mogen ze anders niet komen, de straatjongens van Breehille, daar zorgt De Wachter, de politieagent, wel voor. En alle jongens weten, dat daar een groote hoop klei ligt, van die taaie, kleverige, die je haast niet van de handen kunt krijgen: zoo echt om er knikkers van te bakken, meenen ze

Piet pakt vlug den emmer.

en zoo best om er een vesting van te maken, net als Breehille zelf is. En groote keien liggen er ook, mooi, voor de kanonnen; en klinkers om poorten van te maken in den wal van klei — heerlijk. Als je bij Heinden Lapper op zolder bent, kan je net over den muur heen kijken, en dan kan je alles zien liggen. Maar er *op!* Alleen Tienis van den Heuvel, de stads werkmans (de eenige) komt er zoo nu en dan wat keien halen, of een paar kruiwagens klinkers. Anders roert niemand aan die heerlijke dingen. Maar nu, Piet Molm weet wel, dat er nu vrije toegang is; haast alle jongens zullen er wezen. „Als ze nu . . .” en Piet loopt als een kievit.

Hij heeft zich niet vergist. Mannen en vrouwen verdringen zich voor de werfpoort en — wat veel belangrijker is, — al de jongens zijn er, allemaal.

„Hoera!” schreeuwt Piet, den emmer met een krachtigen ruk omhoog zwaaiend, zoodat het hengsel luid in de uitgesleten ooren rinkelt. „Hoezee!”

„Houd je mond, bengel!” bromt de oude loods Zeevang, die de laatste van de wachtende rij is. „Je weet niet wat je zegt. — Die kwajongens maken van alles een pleziertje, al rilt een ander mensch uit angst voor 't gevaar.”

„Nu komaan, Zeevang, dat meen je toch zeker zoo erg niet. Rillen van angst, dat doe *jij* toch wel niet. Jij, die zoo dikwijls je leven gewaagd hebt voor anderen, je hebt wel gevaarlijker oogenblikken beleefd, dan we nu